

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 124. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117955712/facsimile.pdf (tilgået 21. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Solpilen. Men som i en Rus af Virkelighed inddrak han den stærke søde Duft.

Da sprang Sølv op med sit vidunderlige Bytte og skyndte sig til Lugen. Krampen var sat paa indvendig, altsaa havde ingen kunnet aabne den udefra. Han stødte den op, og i den indstyrtende Soldag saa han i sin Haand den tunge fulde Rose, der tabte sine Blade ud over hans skælvende Fingre og havde dryppet Stænk som af Blod tilbage over Gulvet.

Sølv samlede alle de spredte Blade, Blomsten forvitrede i hans Haand, og han trykkede dem til sin Mund og sit Hjerte. Snart vejede han dem i Haanden, som havde det været tunge Guldpenge, snart tog han et for et og undersøgte i Lyset; men han saa ikke andre Runer end det fine Straalenet af Aarer i Bladkødet. Og alligevel stod der i denne naturlige Livsens Skrift et vidunderligere Budskab at læse end i Alverdens Runer. Thi Haabets Sommerrose var vokset op af golde Sten.

Og hvad gjorde det, at Tvivlen kom og spurgte den røde Rose: Hvem har lagt dig her i Nat? Hvem har bragt dit duftende Bud ind i mit stængte Fængsel?

Hvem kunde være steget ned i Kældren? Hvorfra var denne Blomst kastet ned til ham?

Han stirrede op paa Loftets Krypthvalv, som ventede han der at finde det Hul, hvorfra den kunde være styrtet ned til ham — langt ned gennem Mur og Gulv fra selve Gros Haand. Thi højt deroppe maatte hun være som Borgens evigt brændende Lampe, hvorfra Rosen var dryppet som blodig Ild til ham.

Derefter kastede Sølv sig ned over Stengulvet for paany at finde de lette Spor, han havde troet at skimte i Mørket. Men der var intet mere at se, de aandeagtige Spor var stegne op i Soldisen, og det hjalp ikke, at han atter lukkede Gluggen og knælende gav sig til at søge: Der kom ingen Fodspor til Syne.

Den Dag gik Sølv om paa sit Kældergulv som paa den blødeste Skovbund. Thi Lykken var kommen til ham. Rosen kunde ikke af sig selv være skudt op af de haarde Sten, den maatte være lagt i hans Fængsel af en beskyttende Aand, og ingen andre kunde beskytte Sølv end hun, hvem han anede usynlig under samme Tag, og op mod hvis Fod han sendte sine sitrende Ønsker lig de blinde Ranker, der drevne af en sejrrig Følsomhed Dag for Dag hælder sig en umærkelig Linie mod det faste Gitter, til de endelig snor sig derom.

Nu havde Sølv fundet Støtte for alle sin Længsels fine Fimretraade, og de greb til og